

บทที่ 2

ภูมิหลังนโยบายการล่าวาฬของญี่ปุ่นก่อนปี ค.ศ. 1986

เพื่อที่จะเข้าใจถึงภูมิหลังนโยบายการล่าวาฬของญี่ปุ่นในบทที่สองนี้ ผู้ศึกษาจะกล่าวถึงพัฒนาการของนโยบายการล่าวาฬของญี่ปุ่นก่อนปี ค.ศ. 1986 ว่ามีที่มาอย่างไร โดยจะแบ่งออกเป็นสี่หัวข้อได้แก่ 1. การกำเนิดการล่าวาฬสมัยใหม่ของญี่ปุ่น ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 เป็นต้นไป 2. พัฒนาการของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศในฐานะที่เป็นองค์กรหลักในการดูแลและรับผิดชอบประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวาฬ 3. การออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ (The Moratorium on commercial whaling) ซึ่งถือเป็นมติที่สำคัญและได้ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการล่าวาฬและนโยบายการล่าวาฬของญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่นไม่สามารถล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ได้ โดยญี่ปุ่นได้ปรับเปลี่ยนการล่าวาฬของตนมาสู่โครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์แทน 4. การประกาศอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทางทะเล (Convention on The Law of The Sea)

1. การกำเนิดการล่าวาฬสมัยใหม่ของญี่ปุ่น

สำหรับญี่ปุ่นนั้นในศตวรรษที่ 20 นับได้ว่าเป็นยุคของการล่าวาฬสมัยใหม่ ญี่ปุ่นเริ่มสนใจที่จะทำการล่าวาฬเพื่อการส่งออกโดยการพัฒนาเป็นอุตสาหกรรมอย่างเต็มตัว โดยในปี ค.ศ. 1906 มีการตั้งสถานีการล่าวาฬสมัยใหม่ที่ อะยุกะวะ (Ayukawa) ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในเมือง อิชิโนมะกิ (Ishinomaki) อยู่ในจังหวัด มียากิ (Miyagi)

ภาพประกอบที่ 2.1
 สถานีล่าวาฟที่ อะยุคะวะ ถ่ายเมื่อช่วงทศวรรษ 1920

ที่มา: http://www.whaling.jp/english/isana/no33_01.html

ญี่ปุ่นได้เริ่มพัฒนาอุตสาหกรรมการล่าวาฟของตนโดยการติดต่อกับชาติตะวันตกที่ทำการล่าวาฟโดยเฉพะานอร์เวย์ มีชาวญี่ปุ่นจำนวนหนึ่งได้เดินทางไปยังนอร์เวย์เพื่อเรียนรู้เทคนิคต่างๆ นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังซื้ออุปกรณ์ต่างๆ เพื่อมาติดตั้งบนกองเรือที่ทำการล่าวาฟของญี่ปุ่น รวมทั้งการจ้างชาวนอร์เวย์เพื่อมาเป็นลูกเรือ ซึ่งญี่ปุ่นสามารถเรียนรู้และพัฒนาอุตสาหกรรมการล่าวาฟของตนได้อย่างรวดเร็ว ในช่วงก่อนปี ค.ศ.1934 กองเรือล่าวาฟของญี่ปุ่นจะทำการล่าวาฟอยู่ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงหรือบริเวณรอบๆ น่านน้ำของญี่ปุ่นเอง แต่ในปีค.ศ. 1934 เป็นปีแรกที่กองเรือล่าวาฟของญี่ปุ่นได้เริ่มออกล่าวาฟในน่านน้ำสากลในบริเวณแถบแอนตาร์กติก ในขณะที่เดียวกันตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1920 จนตลอดทศวรรษที่ 1930 ส่วนแบ่งการผลิตน้ำมันที่ได้จากไขมันของวาฟของญี่ปุ่นในตลาดโลกได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จาก 0.5 % เป็น 16.5 %¹

¹ Eldrid Mageli, “ Norwegian-Japanese Whaling Relations in The Early 20th Century,”
Scandinavian Journal of History 31 (March 2006):8.

ญี่ปุ่นนั้นต้องการส่งออกน้ำมันที่ได้จากไขมันของวาฬให้ได้มากที่สุด เนื่องจากญี่ปุ่นมีความต้องการเงินตราจากต่างประเทศเพื่อเอาไปซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์ต่างๆ เพื่อเตรียมพร้อมในการทำสงคราม สำหรับเนื้อวาฬนั้นก็นำมาขายในตลาดภายในของญี่ปุ่น โดยผ่านกรรมวิธีด้วยการหมักด้วยเกลือและทำการแช่แข็ง² โดยกลุ่มผู้บริโภคเนื้อวาฬส่วนใหญ่จะเป็นคนจนที่ไม่สามารถซื้อเนื้อสัตว์มาบริโภคได้

หลังเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่สองอุตสาหกรรมการล่าวาฬของญี่ปุ่นได้รับผลกระทบโดยในช่วงก่อนปี ค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นสามารถจับวาฬได้เฉลี่ย 13,000 ตัวต่อปี แต่ในปี ค.ศ. 1945 ซึ่งเป็นปีที่ญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง จำนวนวาฬที่ญี่ปุ่นจับได้ลดลงเหลือเพียง 531 ตัว³ นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังประสบปัญหาการขาดแคลนอาหาร เนื่องจากช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองกองเรือต่างๆ ของญี่ปุ่นถูกทำลายเสียหายเป็นจำนวนมากไม่สามารถทำการประมงได้เต็มที่ ปริมาณสัตว์น้ำซึ่งเป็นแหล่งอาหารและสารโปรตีนที่สำคัญสำหรับชาวญี่ปุ่นจึงมีไม่เพียงพอเห็นได้ชัดจากจำนวนสารโปรตีนที่ลดลงในชาวญี่ปุ่นจาก 69 กรัมต่อหนึ่งคนในหนึ่งวัน ในช่วงก่อนสงคราม ลดลงมาเหลือ 55 กรัมต่อหนึ่งคนในหนึ่งวันในช่วงหลังสงคราม⁴ รัฐบาลญี่ปุ่นจึงเริ่มมองหาแหล่งอาหารทางเลือกที่สามารถให้สารโปรตีนซึ่งวาฬก็เป็นทางเลือกที่มีราคาถูก

ใน ค.ศ. 1946 ญี่ปุ่นได้เริ่มการสร้างกองเรือในการล่าวาฬใหม่ ซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากธนาคารเพื่อการฟื้นฟู (Reconstruction Finance Bank:RFB) โดยบริษัทประมงที่มีขนาดใหญ่ที่สุดห้าอันดับแรกของญี่ปุ่นในขณะนั้นได้แก่ Maruha Group Inc, Nippon Suisan Kiaysa, Kyokuso Hogeiki KK, Nichirei Corporation, Nichiro Corporation ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากธนาคารเพื่อการฟื้นฟูสูงถึง 290 ล้านดอลลาร์ซึ่งคิดเป็น 64% ของจำนวนงบประมาณทั้งหมดของธนาคารเพื่อการฟื้นฟูที่ได้ให้แก่ภาคการประมง โดยหลังจากธนาคารเพื่อการฟื้นฟูได้ปิดกิจการในปี ค.ศ. 1949 อุตสาหกรรมการล่าวาฬของญี่ปุ่นก็ยังได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากธนาคารเพื่อการพัฒนา (Development Bank:DB)

² Ibid., p.9.

³ The Science News-Letter, "Japan's whaling Industry," The Science News-Letter 50 (August 1946) :119.

⁴ Ada Espenshade, "A Program for Japanese Fisheries," Geographical Review 39 (Jan 1949):81.

และกองทุนทางการเงินอื่นๆ ที่จัดตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่น นอกจากนี้กลุ่มอุตสาหกรรมและบริษัทขนาดใหญ่ของประเทศก็ได้เข้ามาสนับสนุนทางการเงินแก่อุตสาหกรรมการล่าวาฬของญี่ปุ่นเช่นกัน ดังนั้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองอุตสาหกรรมการล่าวาฬของญี่ปุ่นจึงได้รับการสนับสนุนจากการลงทุนของรัฐบาล ซึ่งได้แก่การให้เงินกู้ทั้งของรัฐบาลและสถาบันการเงินต่างๆ สำหรับสาเหตุที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้สนับสนุนให้มีการล่าวาฬนั้นมีจุดประสงค์หลายประการได้แก่⁵

1. เพื่อเป็นแหล่งสำรองทางด้านการโปรตีนเพื่อบรรเทาปัญหาการขาดแคลนอาหาร
2. เพื่อส่งเสริมการส่งออกน้ำมันที่ได้จากวาฬ เพื่อให้ได้เงินตราต่างประเทศมากขึ้น
3. เพื่อบูรณะบริษัทที่ทำการประมงและเพิ่มการจ้างงาน
4. เพื่อฟื้นฟูความเชื่อมั่นของประเทศ โดยการกลับมาล่าวาฬถือเป็นสัญลักษณ์ของการฟื้นฟูทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ

ในขณะเดียวกันนายพล ดักลาส แมคอาเธอร์ ในฐานะผู้บัญชาการสูงสุดของกองกำลังสัมพันธมิตรก็ให้เห็นชอบให้ญี่ปุ่นกลับมาทำการล่าวาฬอีกครั้งเพื่อที่จะช่วยลดภาระทางด้านภาษีของสหรัฐอเมริกาที่จะมาสนับสนุนเป็นค่าใช้จ่ายทางด้านอาหารให้กับญี่ปุ่น⁶

2. พัฒนาการของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศ

ต่อมาเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม ค.ศ. 1946 ณ กรุงวอชิงตันดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยข้อบังคับการล่าวาฬ (The International Convention for The Regulation of Whaling:ICRW) ได้เกิดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการอนุรักษ์จำนวนวาฬอย่างเหมาะสมและทำการศึกษาความเป็นไปได้เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการล่าวาฬ⁷

⁵ Aiko endo,Masahiro yamao, “ Policies governing the distribution of by-product from scientific and small scale coastal whaling in japan,”*Marine Policy* 31 (March 2007):170.

⁶ Lance E. Davis,Robert E. Gallman, and Karin Gleiter, *In Pursuit of Leviathan: Technology, Institutions, Productivity,and Profits in American Whaling* (Chicago: University of Chicago Press, 1997), p.31.

⁷ The International Whaling Commission. “ IWC Information.”
< <http://www.iwcoffice.org/commission/iwcmain.htm>>.

ภายในเนื้อหาของอนุสัญญาฉบับนี้ยังได้ตกลงที่จะทำการจัดตั้งคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศ (The International Whaling Commission:ICW) เพื่อเป็นกลไกหลักในการจัดการประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวาฬโดยหน้าที่หลักของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศ คือ ทบทวนและแก้ไขมาตรการการล่าวาฬที่ดำเนินการอยู่ทั่วโลก ซึ่งรวมถึง การสงวนหรือปกป้องวาฬบางสายพันธุ์ กำหนดพื้นที่เฉพาะสำหรับการล่าวาฬ กำหนดจำนวนและขนาดของวาฬที่สามารถล่าได้ ประกาศระยะเวลาหรือฤดูกาลที่สามารถล่าวาฬ และฤดูกาลที่ห้ามล่า การห้ามจับลูกวาฬขนาดเล็กรวมทั้งวาฬเพศเมียที่มีลูกวาฬติดตาม รวบรวมรายงานเกี่ยวกับจำนวนวาฬที่ถูกจับในแต่ละปี รวมทั้งการเก็บรวบรวมสถิติที่เกี่ยวข้องทางด้านชีววิทยา นอกจากนี้คณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศยังได้ทำหน้าที่สนับสนุน ประสานงาน และให้เงินทุนในการวิจัยที่เกี่ยวกับวาฬ ดิพิมพ์ผลการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ส่งเสริมการศึกษาสำหรับวิธีการล่าวาฬอย่างเหมาะสม⁸ ซึ่งคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศจะเริ่มทำหน้าที่ตั้งแต่ ค.ศ.1948 เป็นต้นไป โดยสำนักงานใหญ่ของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศตั้งอยู่ที่เมือง Cambridge ประเทศอังกฤษ⁹

สำหรับญี่ปุ่นนั้นได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศในปี ค.ศ. 1951 ในช่วงทศวรรษที่ 1950 จนถึงต้นทศวรรษที่ 1960 นับเป็นช่วงเวลาที่มีการล่าวาฬกันเป็นจำนวนมาก การล่าวาฬในช่วงเวลาดังกล่าวถูกขนานนามว่าเป็นลักษณะ “ระบบโอลิมปิก” โดยจะไม่มีมีการจำกัดจำนวนวาฬในการล่า แต่จะมีการกำหนดจำนวนวาฬที่จะสามารถล่าได้ไว้เป็นจำนวนรวมซึ่งเรียกว่าระบบหน่วยวาฬสีน้ำเงิน (Blue Whale Unit System)¹⁰ โดยทุกชาติที่ล่าวาฬจะต้องแจ้งจำนวนว่าวาฬที่ล่าได้ให้กับสำนักงานระหว่างประเทศว่าด้วยสถิติของการล่าวาฬเพื่อทำการคำนวณว่าจำนวนวาฬที่ถูกล่าโดยแต่ละชาตินั้นใกล้จะถึงระดับยอดรวมที่กำหนดไว้หรือไม่

⁸ Ibid.

⁹ ปัจจุบันคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศมีสมาชิกจำนวน 88 ประเทศทั่วโลก (ข้อมูลล่าสุด ณ เดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009) โดยการเป็นสมาชิกคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศนั้น ไม่จำเป็นต้องเป็นรัฐที่มีทางออกสู่ทะเล รัฐที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล (Land Locked) ก็สามารถสมัครและเข้าเป็นสมาชิกของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศได้เช่นกัน ประเทศสมาชิกที่ไม่ได้มีทางออกสู่ทะเล แต่เป็นสมาชิกของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศเช่น ลักแซมเบิร์ก, ออสเตรีย, มองโกเลีย

¹⁰ Japan Whaling Association. “History of Whaling.”

<<http://www.whaling.jp/english/history.html>>.

โดยเมื่อใกล้จะถึงระดับยอดรวมที่กำหนด สำนักงานระหว่างประเทศว่าด้วยสถิติของการล่าวาฬก็จะทำการแจ้งให้กับชาติสมาชิกยุติการล่าวาฬ ภายใต้ระบบนี้ชาติใดที่มาก่อนย่อมมีสิทธิมากกว่า แต่ละชาติต้องพยายามล่าวาฬให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งการล่าวาฬภายใต้ระบบโอลิมปิกนี้ทำให้เกิดความกังวลว่าวาฬบางสายพันธุ์อาจลดน้อยลงหรือสูญพันธุ์

ในที่สุดในปี ค.ศ. 1962 คณะกรรมาธิการล่าวาฬระหว่างประเทศได้จัดระบบใหม่ในการล่าวาฬโดยการจำกัดจำนวนหรือโควตาของแต่ละประเทศ ในปีเดียวกันนี้การบริโภคเนื้อวาฬของญี่ปุ่นยังได้พุ่งขึ้นสูงสุดเป็นประวัติการณ์ถึง 226,000 ตัน¹¹ ในช่วงทศวรรษที่ 1960 นั้นเริ่มที่จะมีปัจจัยหลายประการซึ่งเข้ามาเป็นอุปสรรคต่ออุตสาหกรรมการล่าวาฬอาทิเช่น ความคุ้มครองทางเศรษฐกิจของสินค้าที่ทำจากวาฬเริ่มลดลง มีสินค้าทางเลือกซึ่งสามารถพัฒนาขึ้นมาทดแทนได้ นอกจากนี้วาฬได้เริ่มลดจำนวนลง ทำให้ประเทศตะวันตกหลายประเทศลดจำนวนกองเรือที่จะทำการล่าวาฬลงหรือบางประเทศตัดสินใจที่จะไม่ล่าวาฬอีกต่อไป โดยจำนวนกองเรือที่ทำการล่าวาฬในฤดูกาลล่าวาฬปี ค.ศ. 1964-65 ในบริเวณแถบแอนตาร์กติกมี 15 กองเรือ ในขณะที่ในฤดูกาลล่าวาฬปี ค.ศ. 1966-67 จำนวนกองเรือที่ทำการล่าวาฬในแถบแอนตาร์กติกลดลงเหลือ 9 กองเรือ¹² ที่สำคัญคือ การเกิดขึ้นของแนวความคิดในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในด้านต่างๆ ในประเทศตะวันตก วาฬเริ่มถูกมองโดยเฉพาจากประเทศตะวันตกว่าควรเป็นสัตว์ที่สงวนไว้ไม่ควรจะมีการล่าอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกันได้มีการจัดตั้งองค์กรทางด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ทำให้อุตสาหกรรมการล่าวาฬในระดับโลกและของญี่ปุ่นต้องเผชิญต่อการต่อต้านที่รุนแรงเพิ่มขึ้น

ในปี ค.ศ. 1967 สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศมหาอำนาจและเป็นประเทศคู่ค้ารายใหญ่ของญี่ปุ่นได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมแพลลีว่าด้วยการคุ้มครองการประมง (The Pelly Amendment to The Fisheries Protection Act) ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ได้ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาที่จะห้ามการนำเข้าสินค้าประมงจากประเทศที่เป็นภัยต่อข้อตกลงหรือโครงการอนุรักษ์ทางการประมงในระดับนานาชาติ¹³

¹¹ Norimitsu onishi. "Whaling: A Japanese Obsession With American Roots." <http://www.nytimes.com/2007/03/14/world/asia/14whaling.html?_r=1>, 14 March 2007.

¹² John Walsh. "Whales: Decline Continues Despite," *science* 157 (September 1967): 1024-1025.

¹³ United States Commission on Ocean Policy. "Fisherman's Protective Act of 1967." <http://oceancommission.gov/documents/gov_oceans/Protective.PDF>.

ความตื่นตัวในประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมเริ่มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ กลุ่มองค์กรทางด้านสิ่งแวดล้อมได้พยายามยกประเด็นการล่าวาฬให้มีความสำคัญในระดับโลก จนกระทั่งเมื่อวันที่ 5-16 มิถุนายน ปี ค.ศ. 1972 องค์กรสหประชาชาติได้จัดการประชุมนานาชาติที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมขึ้นเป็นครั้งแรกหรือที่เรียกว่า “The United Nations Conference on the Human Environment” ที่กรุงสตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ซึ่งมีจำนวนรัฐที่เข้าร่วมการประชุมจำนวน 133 รัฐสมาชิก ที่ประชุมได้ร่างหลักการจำนวน 26 ข้อ เพื่อเรียกร้องให้รัฐสมาชิกร่วมมือในการปกป้องและปรับปรุงสิ่งแวดล้อมเช่นปัญหาเรื่องมลพิษ รวมทั้งการให้การศึกษาในปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและจัดตั้งสถาบันที่ทำการวางแผนเรื่องสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีการเห็นชอบให้วันที่ 5 มิถุนายนของทุกปีเป็นวันสิ่งแวดล้อมโลกด้วย ในขณะที่เดียวกันการประชุมครั้งนี้ยังมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวาฬด้วย โดยที่ประชุมได้ออกข้อมติเรียกร้องให้คณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศนั้นประกาศให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์เป็นเวลา 10 ปี¹⁴ การประชุมครั้งนี้จึงนับเป็นการประชุมทางด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นทางการครั้งแรกที่มีการเรียกร้องให้ยุติการล่าวาฬ

อย่างไรก็ดีชาติที่สนับสนุนการล่าวาฬก็ได้คัดค้านมติดังกล่าวขององค์การสหประชาชาติ นอร์เวย์ได้สนับสนุนมติดังกล่าวในขณะที่ญี่ปุ่นได้คัดค้านเสียง สาเหตุที่ชาติที่สนับสนุนการล่าวาฬไม่คัดค้านการออกมติขององค์การสหประชาชาติที่เรียกร้องให้มีการยุติการล่าวาฬเป็นเวลา 10 ปีนั้น เนื่องจากชาติเหล่านั้นมองว่าคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศยังเป็นหน่วยงานที่ยังสนับสนุนการล่าวาฬ ดังนั้นจึงยังไม่น่าที่จะมีการประกาศใดๆ ให้ยุติการล่าวาฬ¹⁵ ซึ่งคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศก็ได้ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามมติขององค์การสหประชาชาติ เนื่องจากยังไม่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์อย่างเพียงพอ ในปี ค.ศ. 1972 นี้เช่นกัน ทางคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศยังได้ยกเลิกระบบหน่วยวาฬสีน้ำเงินเนื่องจากกลัวว่าวาฬบางสายพันธุ์ที่มีความต้องการสูงนั้นได้ถูกล่าเพิ่มมากขึ้นจนอาจจะเกิดการสูญพันธุ์ ในช่วงระหว่างทศวรรษ 1970 จนถึงต้นทศวรรษ 1980 เป็นช่วงที่ญี่ปุ่นเผชิญกับการต่อต้านการล่าวาฬเพิ่มมากขึ้น

¹⁴ John vogler, “Environment,” in *Issues in World Politics*, ed. Brian white, Richard Little, and Michael Smith (Hampshire: Palgrave Macmillan, 2005), p.195.

¹⁵ Sidney J. Holt, “Whaling and International Law and Order,” *Marine Pollution Bulletin* 38 (July 1999):531.

มีความพยายามจากฝ่ายที่ต่อต้านการล่าวาฬที่จะให้มีการยุติการล่าวาฬโดยเฉพาะองค์กรสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เริ่มใช้มาตรการเชิงรุก เช่นองค์กรอย่าง The Animal Welfare ในสหรัฐอเมริกา ได้เรียกร้องให้มีการคว่ำบาตรสินค้าจากชาติที่ล่าวาฬ มีการเปิดเผยจากประธานบริษัททรอยนส์ตัน¹⁶ ว่ามีชาวอเมริกันจำนวนหนึ่งได้ส่งจดหมายไปยังบริษัทเพื่อแสดงเจตนาที่จะไม่ซื้อรถยนต์หรือสินค้าญี่ปุ่นจนกว่าญี่ปุ่นจะยุติการล่าวาฬ รัฐบาลญี่ปุ่นมีความกังวลอย่างมากและได้ทำการว่าจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์เพื่อแก้ต่างให้กับตนเอง¹⁷ ในขณะเดียวกัน GreenPeace ซึ่งก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1971 ได้เริ่มส่งเรือของตนเพื่อทำการขัดขวางการล่าวาฬเช่นกัน ในปี ค.ศ. 1974 คณะกรรมาธิการล่าวาฬระหว่างประเทศได้ประกาศ “วิธีการจัดการใหม่” (New Management Procedure) โดยทำการจำแนกประเภทของวาฬว่าวาฬสายพันธุ์ใดสามารถล่าได้ และสายพันธุ์ใดห้ามล่า นอกจากนี้ระหว่างปี ค.ศ. 1976-1979 คณะกรรมาธิการล่าวาฬระหว่างประเทศได้ประกาศเพิ่มรายชื่อของวาฬบางสายพันธุ์ในการห้ามล่า รวมทั้งการห้ามล่าวาฬในมหาสมุทรอินเดีย

กระแสความกดดันให้มีการยุติการล่าวาฬยังคงเพิ่มมากขึ้นเมื่อสหรัฐอเมริกาได้ทำการออกพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมแพกวูด-แมกนุสัน เพื่อการอนุรักษ์และการจัดการด้านการประมง (The Packwood-Magnuson Amendment to The Fisheries Conservation and Management Act) ในปี ค.ศ. 1979 ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ได้อำนาจแก่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาสามารถที่จะยกเลิกหรือปฏิเสธสิทธิของประเทศที่จะเข้ามาทำการประมงภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของสหรัฐอเมริกา¹⁸ พระราชบัญญัติดังกล่าวนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเป็นการปรามประเทศที่ทำการล่าวาฬโดยเฉพาะญี่ปุ่นว่าถ้าหากยังคงทำการล่าวาฬ สหรัฐอเมริกาก็อาจจะไม่ให้สิทธิในการเข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนซึ่งถือว่าการสร้างความเสียหายอย่างมากต่ออุตสาหกรรมประมงของญี่ปุ่นโดยรวม ซึ่งในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของสหรัฐอเมริกานั้นถือเป็นบริเวณที่สำคัญที่กองเรือญี่ปุ่นทำการประมงในขณะนั้น

¹⁶ ปัจจุบันคือทรอยนส์ตัน

¹⁷ Robert Mandel, “Transnational Resource Conflict: The Politics of Whaling,” *International Studies Quarterly* 24 (March 1980): 109.

¹⁸ United States Commission on Ocean Policy, *Fisherman’s Protective Act of 1967*,

3. การออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ (The Moratorium on Commercial whaling)

นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 เป็นต้นมาอุตสาหกรรมการล่าวาฬของโลกนั้นเริ่มเผชิญกับการต่อต้านเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกันจำนวนประเทศสมาชิกใหม่ๆ ในคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศที่ไม่สนับสนุนการล่าวาฬได้เพิ่มมากขึ้นนอกจากนี้หลายประเทศโดยเฉพาะประเทศตะวันตกที่เคยทำการล่าวาฬได้ทำการยุติการล่าวาฬ ตั้งแต่สหราชอาณาจักรปี ค.ศ. 1963 เนเธอร์แลนด์และนิวซีแลนด์ปี ค.ศ. 1964 สหรัฐอเมริกาปี ค.ศ. 1971 แคนาดาปี ค.ศ.1972 แอฟริกาใต้ปี ค.ศ. 1975 ออสเตรเลียปี ค.ศ. 1978 บราซิลปี ค.ศ.1980 ชิลีปี ค.ศ.1983¹⁹ การที่ประเทศเหล่านี้ได้ยุติการล่าวาฬย่อมหมายความว่าจำนวนของประเทศที่ทำการล่าวาฬนั้นได้ลดจำนวนลง ดังนั้นประเทศเหล่านี้อาจเปลี่ยนจุดยืนโดยทำการต่อต้านการล่าวาฬอย่างชัดเจนเนื่องจากประเทศของตนไม่มีผลประโยชน์ในอุตสาหกรรมการล่าวาฬอีกต่อไป

ในปี ค.ศ.1981 สหราชอาณาจักรได้เสนอให้มีการยุติการล่าวาฬ ซึ่งข้อเสนอนี้ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา,สวีเดน,ฝรั่งเศส และนิวซีแลนด์ แต่ข้อเสนอดังกล่าวก็ไม่ได้รับการยอมรับจากประเทศที่ทำการล่าวาฬ ใดๆก็ดีในปี ค.ศ. 1981 นี้ประเทศที่มีจุดยืนต่อต้านการล่าวาฬได้เข้ามาเป็นสมาชิกคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นอีก ทำให้โอกาสสำหรับกลุ่มประเทศที่ต่อต้านการล่าวาฬที่ต้องการจะให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์มีความเป็นไปได้มากขึ้น ซึ่งการจะเปลี่ยนแปลงหรือเสนอข้อบังคับใหม่นั้นจำเป็นต้องอาศัยเสียงสนับสนุนจำนวน 3 ใน 4 หรือ 75% ของประเทศสมาชิกทั้งหมด²⁰ จนกระทั่งในการประชุมของคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศประจำปี ค.ศ. 1982 จึงมีการเสนอมติให้มีการประกาศการยุติการล่าวาฬอีกครั้ง

¹⁹ Ray Gambell, "The international Whaling Commission –quo vadis?," *Mammal Rev* 20 (March 1990):36.

²⁰ The International Whaling Commission. "Rules of Procedure and Financial Regulations." < <http://www.iwcoffice.org/commission/procedure.htm>>.

ในที่สุดคณะกรรมการล่าวาประหว่งประเทศได้ออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาเพื่อการค้าพาณิชย์โดยจะเริ่มมีผลบังคับใช้ในการล่าวาตามชายฝั่งตั้งแต่ปี ค.ศ.1986 และฤดูกาลล่าวาปี ค.ศ. 1985-86 ในทะเลน้ำลึก เป็นต้นไป โดยมีชาติสมาชิกสนับสนุน 25 ชาติ มีชาติที่คัดค้าน 7 ชาติ และงดออกเสียง 5 ชาติ ชาติที่สนับสนุนมติทั้ง 25 ชาติ ได้แก่ แอนติกัว, ออสเตรเลีย, เบลีซ, คอสตาริกา, เดนมาร์ก, อียิปต์, ฝรั่งเศส, เยอรมนี, อินเดีย, เกนยา, เม็กซิโก, นิวซีแลนด์, โอมาน, เซนต์ลูเชีย, เซนต์วินเซนต์, เซเนกัล, ซีเชลล์, สเปน, สวีเดน, สหราชอาณาจักร, และสหรัฐอเมริกา ชาติที่คัดค้าน 7 ชาติ ได้แก่ บราซิล, ไอซ์แลนด์, ญี่ปุ่น, นอร์เวย์, เปรู, เกาหลีใต้, และอดีตสหภาพโซเวียต ชาติที่งดออกเสียง 5 ชาติ ได้แก่ ชิลี, จีน, ฟิลิปปินส์, แอฟริกาใต้, และสวิตเซอร์แลนด์²¹

อย่างไรก็ดีการออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาเพื่อการค้าพาณิชย์นั้นมิได้เป็นการยุติโดยถาวรแต่ต้องรอให้มีการพิจารณาจำนวนวาใหม่เสียก่อน โดยรายละเอียดของข้อมติดังกล่าวมีรายละเอียดดังนี้ “แม้ว่าบทบัญญัติอื่นๆ ตามบรรทัดที่ 10 นั้น จะมีข้อมติให้มีการยุติการล่าวาเพื่อการค้าพาณิชย์สำหรับการล่าวาตามชายฝั่งตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 และฤดูกาลล่าวาปี ค.ศ. 1985-86 ในทะเลน้ำลึก แต่บทบัญญัตินี้ยังคงจะมีการทบทวน โดยยึดถือตามหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด และในปี ค.ศ.1990 คณะกรรมการจะทำการประเมินผลของข้อมตินี้ที่มีต่อจำนวนวาและจะมีการพิจารณาเพื่อทำการแก้ไขบทบัญญัตินี้ รวมทั้งกำหนดจำนวนวาที่ห้ามล่าเสียใหม่”²²

ภายหลังการออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาเพื่อการค้าพาณิชย์ กลุ่มประเทศที่สนับสนุนการล่าวาต่างกล่าวหาว่ามติดังกล่าวนั้นไม่เป็นไปตามหลักวิทยาศาสตร์ซึ่งจำเป็นต้องมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือเพียงพอที่จะทำการพิสูจน์ว่าวาสายพันธุ์ใดบ้างที่ยังมีจำนวนมากเพียงพอที่จะทำการล่าได้หรือสายพันธุ์ใดบ้างที่อาจสูญพันธุ์ แต่การออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาเพื่อการค้าพาณิชย์ของคณะกรรมการล่าวาประหว่งประเทศกลับเป็นผลมาจากแรงกดดันของกลุ่มประเทศและกลุ่มองค์กรทางด้านสิทธิสัตว์และสิ่งแวดล้อมที่ต้องการจะสงวนวา

²¹ All Experts. “International Whaling Commission.”

< http://en.allexperts.com/e/i/in/international_whaling_commission.htm>.

²² The International Whaling Commission. “The Schedule to The Convention.”

< <http://www.iwcoffice.org/commission/schedule.htm>>.

ญี่ปุ่นเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกที่ได้ทำการคัดค้านการออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ ซึ่งเป็นสิทธิของประเทศสมาชิกตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยข้อบังคับการล่าวาฬ มาตรา 5 ซึ่งประเทศสมาชิกสามารถคัดค้านมติของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศภายใน 90 วันหลังจากมติดังกล่าวประกาศใช้ซึ่งจะทำให้ประเทศสมาชิกที่คัดค้านมตินั้นๆ ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามมติของที่ประชุม ซึ่งจะทำให้ญี่ปุ่นสามารถล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ต่อไปได้²³ อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีการออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ แต่คณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศได้อนุญาตให้ประเทศสมาชิกสามารถทำการล่าวาฬเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้ ดังที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 8 ของอนุสัญญาว่าด้วยข้อบังคับการล่าวาฬ ซึ่งมีใจความสำคัญดังนี้ “ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่มีการระบุไว้ในอนุสัญญานี้ รัฐบาลคู่สัญญามีสิทธิที่จะได้รับการอนุญาตเป็นกรณีพิเศษที่จะมีอำนาจในการล่า, จับ, ดำเนินการกับวาฬเพื่อจุดประสงค์ทางการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ซึ่งรัฐบาลคู่สัญญาเห็นว่าเหมาะสม การล่า, จับ, ดำเนินการ เกี่ยวกับวาฬ ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติของมาตรานี้จะได้รับการยกเว้น”²⁴

นอกจากการอนุญาตให้มีการล่าวาฬเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์แล้วคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศยังได้รับรองการล่าวาฬเพื่อการดำรงชีพของชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ (Aboriginal Subsistence Whaling) ซึ่งไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพาณิชย์แต่เป็นไปตามวัฒนธรรมของชนเผ่าพื้นเมืองนั้น สามารถดำเนินการได้ซึ่งก็มีชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ทั่วโลกได้ทำการล่าวาฬและได้รับสิทธิพิเศษนี้ อาทิเช่น ชนเผ่าในรัฐอลาสก้าของสหรัฐอเมริกา ชนพื้นเมืองในกรีนแลนด์, รัสเซีย และชนพื้นเมืองในประเทศเซนต์วินเซนต์และเกรเนดา โดยเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาลในประเทศนั้นๆ ซึ่งต้องพิสูจน์ให้คณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศเห็นถึงหลักฐานทางวัฒนธรรมและความจำเป็นในการดำรงชีพของชนพื้นเมืองที่ต้องทำการล่าวาฬ โดยคณะกรรมการวิทยาศาสตร์ของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศจะเป็นผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการจำกัดจำนวนวาฬที่สามารถล่าได้โดยปลอดภัยไม่กระทบต่อการสูญพันธุ์²⁵

²³ Ibid.

²⁴ The International Whaling Commission. “The Convention.”

< <http://www.iwcoffice.org/commission/convention.htm>>.

²⁵ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.iwcoffice.org/conservation/aboriginal.htm>

ดังนั้นสำหรับประเทศที่ทำการล่าวาฬนั้นหากมิได้ทำการคัดค้านข้อมติที่ให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์แล้วยังมีความประสงค์จะทำการล่าวาฬนั้นจะต้องทำการล่าวาฬภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์หรือการล่าวาฬเพื่อการดำรงชีพของชนเผ่าพื้นเมืองเท่านั้น การออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์นั้นถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศ ซึ่งแต่เดิมถูกมองว่าเป็นองค์กรสำหรับประเทศที่สนับสนุนการล่าวาฬซึ่งจะทำหน้าที่ในการอนุรักษ์ (Conserving) จำนวนวาฬ รวมทั้งพัฒนาอุตสาหกรรมการล่าวาฬได้กลายมาเป็นองค์กรที่มีแนวความคิดในการสงวนวาฬ (Preservation)²⁶ ซึ่งประเทศที่ทำการล่าวาฬได้โจมตีว่ามติดังกล่าวนี้ถือเป็นสิ่งที่ผิดวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศ สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัดอีกประการหนึ่งคือการเข้ามามีส่วนร่วมขององค์กรเอกชน และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม โดยในการประชุมประจำปี ค.ศ.1983 ของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศนั้นได้มีกลุ่ม NGOs เข้าร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์ถึง 54 องค์กร²⁷

การออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ของคณะกรรมการล่าวาฬระหว่างประเทศทำให้ญี่ปุ่นจำเป็นต้องมีการประเมินผลกระทบรวมทั้งทบทวนนโยบายการล่าวาฬ นอกจากนี้ญี่ปุ่นยังต้องมองหาแนวทางที่เหมาะสมที่จะดำเนินการต่อไป ในญี่ปุ่นเองมีการถกเถียงกันอย่างมากถึงอนาคตของอุตสาหกรรมการล่าวาฬ โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่าญี่ปุ่นสมควรจะทำการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ต่อไปหรือไม่ ในเดือนกรกฎาคมปี ค.ศ. 1984 สำนักงานประมงได้จัดทำรายงานในการศึกษาแนวทางการล่าวาฬในอนาคตของญี่ปุ่นซึ่งรวมถึงความเป็นไปได้ในการออกแบบโครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการล่าวาฬในญี่ปุ่นยังได้มีการจัดการประชุม ซึ่งผู้เข้าร่วมประชุมได้แก่เจ้าหน้าที่จากแผนกวาฬประจำสำนักงานประมงของญี่ปุ่น นักวิทยาศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องวาฬ รวมทั้งบุคคลต่างๆ จากบริษัทที่ทำการล่าวาฬ

²⁶ การอนุรักษ์กับการสงวนนั้นแตกต่างกัน การอนุรักษ์นั้นยังมีการอนุญาตให้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ นั้นๆ ได้แต่ต้องเป็นการใช้อย่างมีประสิทธิภาพและกระจายให้ทั่วถึงทุกกลุ่ม ในขณะที่การสงวนนั้นคือการที่ไม่อนุญาตให้มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นเลย แต่จะต้องเก็บรักษาทรัพยากรเหล่านั้นให้คงอยู่ในสภาพเดิม

²⁷ J.a. Gulland, “ Commercial Whaling –the past ,and has it future?,” *Mammal rev* 20 (March 1990):6.

หลังจากการประชุมครั้งนี้ นักวิทยาศาสตร์ได้ถูกมอบหมายจากรัฐบาลญี่ปุ่นให้ออกแบบโครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์ ภายใต้เงื่อนไขสองประการคือ

1. ควรใช้หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน
2. โครงการวิจัยนั้นควรที่จะมีระยะเวลาที่ยาวนานจนกระทั่งมีการอนุญาตให้มีการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์อีกครั้ง

การที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้มอบหมายให้นักวิทยาศาสตร์ออกแบบโครงการวิจัยวาฬดังกล่าว นั้นถือได้ว่าเป็นการปรับตัวของญี่ปุ่นเพื่อการเปลี่ยนแปลงในนโยบายการล่าวาฬของญี่ปุ่นจากการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์มาเป็นโครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์แทน²⁸

ในขณะเดียวกันสหรัฐอเมริกาได้ข่มขู่ประเทศที่ทำการล่าวาฬโดยเฉพาะญี่ปุ่นว่าจะไม่อนุญาตให้ประเทศเหล่านี้เข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตน ตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมการอนุรักษ์และการจัดการด้านการประมงแพกวด-แมกนุสัน ปี ค.ศ. 1979 ซึ่งถ้าหากกองเรือประมงของญี่ปุ่นถูกห้ามไม่ให้เข้ามาทำการประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของสหรัฐอเมริกาย่อมหมายถึงการสูญเสียผลประโยชน์มหาศาลในอุตสาหกรรมประมงของญี่ปุ่น ในขณะเดียวกันนอกจากแรงกดดันจากรัฐบาลของสหรัฐอเมริกาแล้ว กลุ่มองค์กรทางด้านสิ่งแวดล้อมก็ได้ทำการฟ้องศาล เพื่อให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาสั่งห้ามใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมการอนุรักษ์และการจัดการด้านการประมงแพกวด-แมกนุสัน ในกรณีที่ญี่ปุ่นยังทำการล่าวาฬต่อไป²⁹ ในที่สุดญี่ปุ่นได้ยกเลิกการคัดค้านข้อมติการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์ และได้ประกาศเดินหน้าโครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์แทน โดยจะเริ่มโครงการวิจัยวาฬในฤดูกาลล่าวาฬในปี ค.ศ. 1987-88 เป็นต้นไป

²⁸ Toshio Kasuya, "Japanese Whaling and Other Cetacean Fisheries," Environmental Science and Pollution Research 14 (January 2007):45-46.

²⁹ C.Molt, " U.S.-Japan Whaling Accord Still in Dispute," Science News 126 (December 1984):343.

4. การประกาศอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทางทะเล (Convention on The Law of The Sea)

ในปี ค.ศ. 1982 นั้นนอกจากจะมีการออกข้อมติให้มีการยุติการล่าวาฬเพื่อการพาณิชย์แล้ว องค์การสหประชาชาติ ได้ออกอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทางทะเล (The Law of The Sea) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในทะเลในมาตราที่ 65 และมีหมวดที่ว่าด้วยการจัดการทางทะเลตั้งแต่มาตราที่ 117 ถึง 120 เพื่อที่จะเป็นแนวทางหรือข้อตกลงพื้นฐานในการจัดการทรัพยากรทางทะเลระหว่างรัฐต่างๆ โดยมาตราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีรายละเอียดดังต่อไปนี้³⁰

มาตรา 65 ว่าด้วยสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในทะเล

“ ไม่มีสิ่งใดในบทบัญญัตินี้ที่จะจำกัดสิทธิของรัฐชายฝั่งหรืออำนาจขององค์การระหว่างประเทศ เพื่อความเหมาะสมในการห้าม, จำกัด, ควบคุม การใช้ประโยชน์จากสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในทะเลที่มีรายละเอียดมากกว่าในบทบัญญัตินี้ รัฐต่างๆ จะต้องร่วมมือกันเพื่อที่จะอนุรักษ์สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในทะเล ในกรณีดังกล่าวจะต้องมีการทำงานในลักษณะเฉพาะผ่านทางองค์การระหว่างประเทศที่มีความเหมาะสมในการอนุรักษ์, การจัดการ, และการศึกษา ”

มาตรา 117 ว่าด้วยหน้าที่ของรัฐในการปรับมาตรการเพื่อให้สอดคล้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรในทะเลหลวง

“ ทุกรัฐมีหน้าที่ ที่จะต้องกระทำหรือร่วมปฏิบัติการกับรัฐอื่นๆ ในมาตรการต่างๆ เพื่อแสดงความเคารพต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรในทะเลหลวง ”

³⁰ United Nations. “ United Nations Convention on The Law of The sea.”

< http://www.un.org/Depts/los/convention_agreements/texts/unclos/closindx.htm >.

มาตรา 118 ว่าด้วยการร่วมมือปฏิบัติการของรัฐในการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากร
สิ่งมีชีวิต

“ รัฐจะต้องร่วมมือกับรัฐอื่นๆ ในการอนุรักษ์และจัดการทรัพยากรมีชีวิตทางทะเลใน
บริเวณทะเลหลวง รัฐที่ทำการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรมีชีวิตทางทะเลอย่างชัดเจนหรือทรัพยากร
มีชีวิตที่แตกต่างในพื้นที่เดิมจะต้องทำการเจรจาเพื่อที่จะหามาตรการที่จำเป็นในการอนุรักษ์
ทรัพยากรมีชีวิตทางทะเลที่มีความกังวล เพื่อความเหมาะสมรัฐต่างๆ ควรจะร่วมมือกันในการจัดตั้ง
องค์กรทางด้านการประมงในระดับภูมิภาคหรืออนุภูมิภาคเพื่อแก้ไขปัญหา ”

มาตรา 119 การอนุรักษ์ทรัพยากรมีชีวิตของทะเลหลวง

1. ในการกำหนดปริมาณในการจับและกำหนดมาตรการอื่นๆ สำหรับทรัพยากรมีชีวิต
ทางทะเลในเขตทะเลหลวง รัฐต่างๆ จะต้อง

(a) ปฏิบัติตามมาตรการซึ่งได้รับการออกแบบบนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด
เท่าที่ปรากฏ เพื่อที่จะคงปริมาณประชากรของสายพันธุ์ที่ถูกล่าให้อยู่ในระดับซึ่งสามารถก่อให้เกิด
ผลที่ยั่งยืนสูงสุด โดยข้อมูลที่ได้รับการรับรองต้องคำนึงถึงปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและปัจจัยทาง
เศรษฐกิจ, การตรวจสอบรูปแบบการประมง, การพึ่งพาอาศัยกันของจำนวนปลา รวมถึงข้อมูล
พื้นฐานต่างๆ ที่จำเป็นในระดับนานาชาติไม่ว่าจากระดับอนุภูมิภาค, ภูมิภาค และระดับโลก

(b) เพื่อที่จะพิจารณาถึงผลกระทบต่อสายพันธุ์ที่เกี่ยวข้องหรือสายพันธุ์อื่นๆ ที่พึ่งพิง
สายพันธุ์ที่ถูกล่า การรักษาหรือคงไว้ซึ่งจำนวนประชากรของสายพันธุ์เหล่านั้นจะต้องไม่ถูกล่าเกิน
กว่าระดับการสืบหรือการขยายพันธุ์ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดการคุกคามสายพันธุ์นั้นๆ อย่างรุนแรง

2. ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่มีอยู่, การจับและสถิติทางด้านการประมงรวมถึงข้อมูลต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์จำนวนปลาควรจะมีการแลกเปลี่ยนโดยพื้นฐานอย่างสม่ำเสมอในองค์กร
ระหว่างประเทศไม่ว่าจะในระดับอนุภูมิภาค, ภูมิภาค, ระดับโลก ซึ่งมีความเหมาะสมและมีการเข้า
ร่วมโดยรัฐทุกรัฐที่มีความกังวล

3. รัฐต่างๆ จะต้องรับประกันว่ามาตรการของการอนุรักษ์และการบังคับใช้ของรัฐ
เหล่านั้นจะต้องไม่เป็นการกีดกันหรือต่อต้านการประมงของรัฐอื่นๆ

หากพิจารณาเนื้อหาของอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทางทะเลนั้น นับได้ว่าเป็นอนุสัญญา
ที่กล่าวถึงแนวทางในการจัดการของรัฐต่างๆ ว่าด้วยประเด็นทางทะเล โดยเฉพาะในมาตราที่ 65
และ 119 ได้ระบุถึงสิทธิของรัฐในการใช้ประโยชน์ของทรัพยากรทางทะเลรวมทั้งให้ใช้หลักฐาน
ทางวิทยาศาสตร์เพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจผ่านองค์กรที่มีหน้าที่เฉพาะ อนุสัญญานี้จึงเปรียบ
เหมือนเครื่องมือในการจัดการกับประเด็นเรื่องทรัพยากรธรรมชาติในทะเล อย่างไรก็ดีใน

สภาพการณ์ที่เป็นจริงการจะบังคับใช้มาตรการต่างๆ ต่อประเทศมหาอำนาจนั้นมิใช่เรื่องง่าย นอกจากนี้ในเรื่องของทรัพยากรทางทะเล โดยเฉพาะวาฬนั้น ประเทศต่างๆ ยังมีข้อมูลที่ไม่เพียงพอ จำเป็นที่จะต้องอาศัยการวิจัยอีกมาก ลักษณะดังกล่าวนี้ ได้ส่งผลให้เกิดการถกเถียง ระหว่างฝ่ายที่สนับสนุนและคัดค้านการล่าวาฬซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างก็พยายามจะนำเสนอข้อมูลที่สนับสนุนข้อโต้แย้งของตนเองมาโดยตลอด ในขณะที่องค์กรอย่างคณะกรรมการการล่าวาฬระหว่างประเทศก็ยังมีข้อจำกัดทั้งในด้านข้อมูลที่จำเป็นต้องพึงพิงสมาชิก รวมทั้งในเรื่องของงบประมาณดังนั้นการบรรเทาความขัดแย้งในประเด็นของการล่าวาฬจึงยังไม่สามารถยุติได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้แม้ว่าจะมีการออกอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายทางทะเล แต่ในทางปฏิบัติหรือในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับวาฬนั้น ยังมีข้อจำกัดอีกมากที่จะต้องได้รับการแก้ไข โดยผู้ศึกษาจะได้กล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างญี่ปุ่นและกลุ่มที่ต่อต้านการล่าวาฬ รวมทั้งรายละเอียดของโครงการวิจัยวาฬเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์ในบทที่สาม